

Rozsudek pro uznání

Zkoumání věcné legitimace účastníků nepatří mezi předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání; otázka aktivní či pasivní věcné legitimace je hmotněprávní institut, nikoliv podmínka řízení. Věcná legitimace dává odpověď na to, kdo je podle hmotného práva nositelem tvrzené povinnosti ve vztahu k nároku uplatněnému žalobou a komu svědčí tomu odpovídající oprávnění. Vyřešení otázky aktivní věcné legitimace však není předpokladem pro vydání rozsudku pro uznání.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 2812/2005, ze dne 26.3.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Ing. P. Ch., podnikajícího pod obchodním jménem P. C. - T., proti žalované W., a. s., zastoupené advokátkou, o 2.460.467,70 Kč s příslušenstvím a o vydání věci, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 28 C 83/2000, o dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. května 2005, č. j. 25 Co 16/2005-295, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. května 2005, č. j. 25 Co 16/2005-295, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 24. června 2003, č. j. 28 C 83/2000-118, ve spojení s opravným usnesením ze dne 5. 11. 2003, č. j. 28 C 83/2000-147, pokud jimi bylo rozhodnuto o žalobě na zaplacení 213.953,- Kč s 18% úrokem z prodlení od 30. 6. 2000 do 31. 8. 2000 a s 15% úrokem z prodlení od 1. 9. 2000 do zaplacení, a ve výrocích o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů, se zrušují a věc se v tomto rozsahu vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 5 k dalšímu řízení; jinak se dovolání odmítá.

Z odůvodnění :

Žalobce se s tvrzením, že žalovaná neoprávněně zadržovala jeho zboží v pronajatém skladě a znemožnila mu tak podnikání, domáhal náhrady škody, sestávající z částek 29.085,70 Kč (přeplatek na složené jistině v souvislosti s nájemní smlouvou ve výši 48.142,- Kč ke dni 18. 5. 1999), 380,- Kč (náklady na vypracování, kopírování, dopravu a doručení výzev, jimiž žalobce upomínal žalovanou), 95.504,- Kč (úplata za převod části zadrženého majetku na žalovanou), 565,- Kč (úrok z prodlení z částky 95.504,- Kč ve výši 18% od 5. 1. 2000 do 17. 1. 2000), 213.953,- Kč (škoda na úrocích ze zadržovaného majetku), 2.034.305,- Kč (ušlý zisk ze zadržovaného majetku za období od 13. 5. 1999 do 30. 6. 2000) a 86.675,- Kč (úrok z prodlení ve výši 18% ročně z částky 29.085,70 Kč od 18. 5. 1999 do 31. 8. 2000, z částky 70,- Kč od 30. 9. 1999 do 31. 8. 2000, z částky 70,- Kč od 13. 11. 1999 do 31. 8. 2000, z částky 99.504,- Kč od 17. 1. 2000 do 31. 8. 2000, z částky 70,- Kč od 25. 1. 2000 do 31. 8. 2000, z částky 85,- Kč od 15. 4. 2000 do 31. 8. 2000, z částky 213.953,- Kč od 30. 6. 2000 do 31. 8. 2000 a z částky 2.034.305,- Kč od 30. 6. 2000 do 31. 8. 2000) a vydání v žalobě specifikovaných věcí. Žalobu odůvodnil tím, že si jako výrobce hraček a společenských her pronajal nebytové prostory žalované za účelem skladování svého zboží určeného k prodeji, přičemž po uzavření nájemní smlouvy ze dne 13. 3. 1998 (kterou považuje za neplatnou) složil jistinu ve výši dvouměsíčního nájemného (48.142,- Kč). V důsledku finančních obtíží se dostal do prodlení s placením nájemného, žalovaná mu na jeho žádost posunula splatnost jen o 14 dní, v dubnu 1999 mu znemožnila přístup do pronajatého skladu a zadržela zboží v něm umístěné v hodnotě cca 1.800.000,- Kč, čímž žalobci znemožnila pokračovat v podnikatelské činnosti a způsobila mu tak vyčíslenou škodu.

Obvodní soud pro Prahu 5 rozsudkem pro uznání ze dne 24. 6. 2003, č. j. 28 C 83/2000-118, ve

spojení s opravným usnesením ze dne 5. 11. 2003, č. j. 28 C 83/2000-147, uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 2.460.467,70 Kč a úrok z prodlení ve výši 15% ročně z částky 2.373.792,70 Kč od 1. 9. 2000 do zaplacení, dále jí uložil povinnost vydat žalobci věci specifikované ve výroku III. tohoto rozsudku a rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky a vůči státu. Dovodil, že okolnosti případu (složitost žalobou skutkově vymezené věci) odůvodňovaly vydání usnesení ze dne 8. 4. 2003 s výzvou podle § 114b odst. 1 o.s.ř., které bylo doručeno žalované dne 16. 4. 2003, poslední den třicetidenní lhůty tak připadl na 16. 5. 2003. Protože žalovaná se v této lhůtě nevyjádřila (učinila tak až faxovým podáním dne 22. 5. 2003, jehož originál byl na poštu podán dne 29. 5. 2003), má soud za to, že žalovaná se k žalobě ve stanovené lhůtě písemně nevyjádřila ani nesdělila, jaký vážný důvod jí v tom zabránil, ani nepožádala o prodloužení lhůty, tedy že nárok uznala v celém jeho rozsahu a ve smyslu § 114b odst. 5 o.s.ř. pak nastala fikce uznání žalobou uplatněného nároku, odůvodňující vydání rozsudku pro uznání.

K odvolání žalované Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 5. 2005, č. j. 25 Co 16/2005-295, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Shledal správným jeho závěr, že jde o řízení, kde povaha věci vyžadovala postup podle § 114b o.s.ř.; podle fikce uznání soud rozhoduje bez ohledu na to, zda jsou tvrzení žalobce podložena důkazy či zda dosavadní výsledky řízení prokazují oprávněnost nároku nebo zda se jeví požadavky žalobce jako nedůvodné, když žalobu nelze hodnotit jako zjevně bezdůvodnou a rozhodnutí v této věci není v rozporu s kogentními právními předpisy. Žalovaná nebyla přes opakované výzvy odvolacího soudu schopna předložit originál písemnosti ze dne 5. 5. 2003, resp. kopii této písemnosti s originálem podacího razítka soudu prvního stupně, kterou údajně ve třicetidenní lhůtě požádala soud prvního stupně o její prodloužení. Protože se kromě kopie podání, předložené v odvolacím řízení, originální podání ve spisu nenachází, žalovaná nedoložila, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozsudku pro uznání.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. a které odůvodňuje podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) o.s.ř. a § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. Namítá, že podmínky pro vydání rozsudku pro uznání splněny nebyly, neboť žaloba měla vady, a ani přes opakované soudní výzvy k odstranění vad z ní nelze dovodit, z jakých právních skutečností žalobce vyvozuje neplatnost nájemní smlouvy, v čem spatřuje protiprávnost jednání žalované a příčinnou souvislost s tvrzenou škodou; žaloba tedy neobsahuje skutečnosti, z nichž by jednoznačně a nezaměnitelně vyplýval skutkový děj a které by odůvodňovaly postup podle § 114b o.s.ř. (fikce uznání se nemůže uplatnit tehdy, byly-li by tu důvody pro zastavení řízení či odmítnutí žaloby). Žalovaná tvrdí, že se stala ze zákona zástavní věřitelkou podle § 672 obč. zák. a že tento stav byl potvrzen soudním vykonatelem při soupisu a zajištění předmětných věcí, a proto nelze za výkon zákonného zadržovacího práva požadovat náhradu škody a vydání předmětu zástavy a už vůbec nelze pro rozpor s hmotným právem vydat rozsudek pro uznání. V nalézacím řízení nebylo navíc ani zjišťováno, zda je žalobce k předmětu řízení aktivně legitimován. Žalovaná předložila odvolacímu soudu notářsky ověřený opis originálu žádosti o prodloužení lhůty ze dne 5. 5. 2003 s originálem podacího razítka Obvodního soudu pro Prahu 5, avšak odvolací soud k této listině vůbec nepřihlížel, její zákonem stanovené náležitosti nezkoumal, a tím nesprávně právně posoudil otázku, zda žalovaná řádně doložila podání této žádosti; z tohoto důvodu má napadené rozhodnutí po právní stránce zásadní význam. Navrhuje proto, aby dovolací soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření k dovolání uvedl, že vady žaloby odstranil v souladu s pokyny soudu prvního stupně, že skutečnosti v ní obsažené odůvodňovaly postup podle § 114b o.s.ř., že žalovaná se nikdy nestala zástavní věřitelkou a že žádný originál žádosti o prodloužení lhůty k podání vyjádření s podacím razítkem soudu prvního stupně neexistuje; listina, kterou žalovaná předložila, je „opisem padělků“. Navrhuje proto, aby dovolací soud dovolání žalované odmítl.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. oprávněnou osobou - účastníkem řízení, dospěl k závěru, že dovolání není zčásti přípustné, avšak v rozsahu, v němž je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., je důvodné.

Podle ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [písm. a)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [písm. b)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [písm. c)].

Podle ustanovení § 237 odst. 2 písm. a) o.s.ř. není dovolání podle odstavce 1 přípustné ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20.000,- Kč a v obchodních věcech 50.000,- Kč; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží.

Protože jednotlivé složky práva na náhradu škody se projevují jako samostatné dílčí nároky odvíjející se od odlišného skutkového základu, je s touto jejich samostatností nutné počítat i při rozhodování o přípustnosti dovolání; k příslušenství uplatněného nároku se nepřihlíží, ledaže by samostatně (tj. bez současného uplatnění nároku samotného) tvořilo předmět řízení (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 1. 1998, sp. zn. 2 Cdon 322/97, publikované pod č. 62 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1998). V projednávané věci žalovaná napadá dovoláním mimo jiné výrok odvolacího soudu, jímž byl potvrzen výrok soudu prvního stupně o povinnosti žalované zaplatit žalobci 380,- Kč s 18% úrokem z prodlení z částky 70,- Kč od 30. 9. 1999 do 31. 8. 2000, z částky 70,- Kč od 13. 11. 1999 do 31. 8. 2000, z částky 70,- Kč od 25. 1. 2000 do 31. 8. 2000 a z částky 85,- Kč od 15. 4. 2000 do 31. 8. 2000, dále pak s 15% úrokem z prodlení z částky 380,- Kč od 1. 9. 2000 do zaplacení (představující náklady na vypracování, kopírování, dopravu a doručení výzev, jimiž žalobce upomínal žalovanou). Protože dovolání v tomto rozsahu směřuje proti výroku rozsudku o věci samé, kterým bylo rozhodnuto o samostatném peněžitém plnění nepřevyšujícím 20.000,- Kč, je přípustnost dovolání vyloučena ustanovením § 237 odst. 2 písm. a) o.s.ř. bez ohledu na to, že součet všech samostatných peněžitých plnění tuto částku převyšuje a že o nich odvolací soud rozhodl jedním výrokem.

Nejvyšší soud proto dovolání v tomto rozsahu jako nepřípustné odmítl podle § 243b odst. 5 a § 218 písm. c) o.s.ř.

Jak shora uvedeno, může být dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. přípustným jen tehdy, dospěje-li odvolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o.s.ř.). Dovolání je podle tohoto ustanovení přípustné, jde-li o řešení právních otázek, jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění, přípustnost dovolání nezakládají, a současně se musí jednat o právní otázku zásadního významu; způsobitým dovolacím důvodem je tedy důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. Zásadní právní význam pak má rozhodnutí odvolacího soudu zejména tehdy, jestliže v něm řešená právní otázka (ať již v rovině procesní nebo v oblasti hmotného práva) má zásadní význam nejen pro rozhodnutí konkrétní věci, ale z hlediska rozhodovací činnosti soudů vůbec.

Podle § 114b odst. 1 o.s.ř. vyžaduje-li to povaha věci nebo okolnosti případu, může předseda senátu, s výjimkou věcí, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2 o.s.ř.), a věcí uvedených v §

118b a § 120 odst. 2 o.s.ř., místo výzvy podle § 114a odst. 2 písm. a) o.s.ř., nebo nebylo-li takové výzvě řádně a včas vyhověno, žalovanému usnesením uložit, aby se ve věci písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, ve vyjádření vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, a k vyjádření připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, popřípadě označil důkazy k prokázání svých tvrzení; k podání vyjádření určí lhůtu, která nesmí být kratší než 30 dnů od doručení usnesení.

Podle § 114b odst. 5 o.s.ř. jestliže se žalovaný bez vážného důvodu na výzvu soudu podle ustanovení § 114b odst. 1 o.s.ř. včas nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává; o tomto následku (§ 153a odst. 3 o.s.ř.) musí být poučen.

S marným uplynutím lhůty, kterou soud stanovil žalovanému pro písemné vyjádření ve věci, ustanovení § 114b odst. 5 o.s.ř. spojuje - jak vyplývá z jeho znění - fikci, že nárok, který byl proti němu uplatněn v žalobě, zcela uznává. Na základě této fikce uznání nároku pak soud rozhodne v neprospěch žalovaného rozsudkem pro uznání podle ustanovení § 153a odst. 3 o.s.ř. (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 3. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1951/2004, uveřejněný pod č. 69 v časopise Soudní judikatura, ročník 2005).

Usnesení podle ustanovení § 114b odst. 1 o.s.ř. je právním prostředkem přípravy jednání, kterou soud provádí se záměrem (srov. § 114a odst. 1 o.s.ř.), aby bylo možné věc rozhodnout zpravidla při jediném jednání. K přípravě jednání - a v jejím rámci též k vydání usnesení podle ustanovení § 114b odst. 1 o.s.ř. - soud přistoupí až tehdy, jsou-li splněny podmínky řízení a byly-li odstraněny případné vady v žalobě. Soud může vydat v souladu se zákonem usnesení podle ustanovení § 114b odst. 1 o.s.ř. a rozhodnout rozsudkem pro uznání vydaným podle ustanovení § 114b odst. 5 a § 153a odst. 3 o.s.ř., jen jestliže nenastal takový nedostatek podmínky řízení, pro který by řízení muselo být zastaveno (§ 104 odst. 1 o.s.ř.), a jestliže žaloba není postižena takovými vadami, které by bránily pokračování v řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 8. 2003, sp. zn. 21 Cdo 968/2003, uveřejněný pod č. 153 v časopise Soudní judikatura, ročník 2003).

Dovolatelka namítá, že k postupu podle § 114 b o.s.ř. nebyl důvod, neboť žaloba trpěla vadami, bránícími v jejím projednání.

Podle § 79 odst. 1 věty první o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh. Návrh musí kromě obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) obsahovat jméno, příjmení a bydliště účastníků (obchodní firmu nebo název a sídlo právnické osoby, označení státu a příslušné organizační složky státu, která za stát před soudem vystupuje), popřípadě též jejich zástupců, vylíčení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se navrhovatel dovolává, a musí být z něj patrné, čeho se navrhovatel domáhá.

Vymezení práv a jim odpovídajících povinností obsažené v žalobním petitu musí být proto provedeno tak přesně a jednoznačně, aby po jeho převzetí do výroku soudního rozhodnutí mohl být nařízen a proveden výkon rozhodnutí (tedy aby byl v intencích § 261a o.s.ř. po materiální stránce vykonatelný). Kromě označení účastníků musí žaloba dále obsahovat vylíčení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se žalobce dovolává, a musí z ní být patrné, čeho se žalobce domáhá. Nárok uplatněný žalobou je charakterizován vylíčením skutkových okolností, jimiž žalobce svůj nárok zdůvodňuje, a skutkovým základem vylíčeným v žalobě ve spojitosti se žalobním petitem je pak vymezen základ nároku uplatněného žalobou, který je předmětem řízení. Rozhodujícími skutečnostmi se rozumí údaje, které jsou nutné k tomu, aby bylo jasné, o čem a na jakém podkladě má soud rozhodnout, a které v případě, že budou prokázány, umožňují žalobě vyhovět. Právní důvod požadovaného plnění vyplývá ze souhrnu vylíčených skutkových okolností, aniž by žalobce byl povinen uvádět ustanovení zákona nebo jiného právního předpisu, jímž svůj nárok odůvodňuje, neboť právní kvalifikace nároku

žalobcem není pro soud závazná a právní posouzení věci podle předpisů hmotného práva náleží právě soudu. Vyličením rozhodujících skutečností v žalobě plní žalobce svoji povinnost tvrzení, uloženou mu ustanovením § 101 odst. 1 písm. a) o.s.ř., a označením důkazů svoji důkazní povinnost, uloženou mu ustanoveními § 101 odst. 1 písm. b) a § 120 odst. 1 o.s.ř. Neuvede-li žalobce v žalobě všechna potřebná tvrzení, významná podle hmotného práva, nebo neoznačí-li důkazy, nejde o vadu žaloby, která by bránila pokračování v řízení; povinnost tvrzení i důkazní povinnost může žalobce splnit i dodatečně při přípravě jednání, popřípadě při jednání před soudem prvního stupně.

Uplatnil-li žalobce v žalobě více práv (nároků) se samostatným skutkovým základem a soud je projednává (aniž by postupoval podle ustanovení § 112 odst. 2 o.s.ř.) ve společném řízení (jako tomu bylo v projednávané věci), nastává (může nastat) fikce uznání ve smyslu ustanovení § 114b odst. 5 o.s.ř. vůči každému z těchto práv (nároků) - jak vyplývá z jejich povahy a principu tzv. objektivní kumulace - samostatně a také samostatně vůči nim soud posuzuje i předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání podle ustanovení § 153a odst. 3 o.s.ř. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 5. 2005, č. j. 21 Cdo 2165/2004, publikovaný pod C 3358 v Souboru civilních rozhodnutí NS, C. H. Beck).

Z obsahu spisu je zřejmé, že v projednávané věci netrpěla žaloba (po odstranění jejích vad podáním došlým soudu dne 26. 3. 2001) v části, v níž se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení 29.085,70 Kč s 18% úrokem z prodlení od 18. 5. 1999 do 31. 8. 2000 jako přeplatku ze složené jistiny, 2.034.305,- Kč s 18% úrokem z prodlení od 30. 6. 2000 do 31. 8. 2000 ušlého zisku v důsledku nemožnosti nakládat se svým zbožím, 95.504,- Kč s 18% úrokem z prodlení od 5. 1. 2000 do 31. 8. 2000 jako úplaty, za niž převedl žalobce na žalovanou část zadržovaného majetku, to vše s 15% úrokem z prodlení od 1. 9. 2000 do zaplacení, a vydání věcí v žalobě vyjmenovaných, žádnou vadou, která by bránila tomu, aby o ní mohlo být pokračováno v řízení. V žalobě bylo totiž v tomto směru přesně a určitě uvedeno, čeho se žalobce domáhá, žaloba obsahovala v potřebném rozsahu vyličení rozhodujících skutečností (zejména údaje o tom, že žalovaná neoprávněně po určitou dobu zadržovala věci ve vlastnictví žalobce určené k prodeji, znemožnila mu s nimi nakládat a dosáhnout tak předpokládaného zisku z obchodní činnosti, že následně projevila vůli nabýt vlastnické právo k části zadržovaného majetku, že žalobce tento návrh akceptoval a že žalovaná nevrátila žalobci část jistiny složené při uzavření nájemní smlouvy) a z obsahu spisu nevyplývá, že by tu byl nedostatek podmínky řízení, pro který by muselo být řízení o žalobě v této části zastaveno.

Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí odvolacího soudu je ohledně podmínek pro vydání rozsudku pro uznání v souladu s hmotným právem a ustálenou judikaturou, nemá tedy po právní stránce zásadní význam, který by odůvodňoval přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

Přípustnost dovolání nelze dovozovat ani z námitky nedostatku aktivní věcné legitimace uplatněné v dovolání. Jak vyplývá ze shora uvedených ustanovení, rozsudek pro uznání lze přezkoumat z hlediska zákonem stanovených předpokladů pro jeho vydání (§ 153a o.s.ř.). Zkoumání věcné legitimace účastníků však nepatří mezi předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání; otázka aktivní či pasivní věcné legitimace je hmotněprávní institut, nikoliv podmínka řízení. Věcná legitimace dává odpověď na to, kdo je podle hmotného práva nositelem tvrzené povinnosti ve vztahu k nároku uplatněnému žalobou a komu svědčí tomu odpovídající oprávnění. Vyřešení otázky aktivní věcné legitimace však není předpokladem pro vydání rozsudku pro uznání. Není proto pochybením odvolacího soudu, že se touto otázkou v odvolacím řízení nezabýval stejně jako některými dalšími hmotněprávními otázkami (neplatnost nájemní smlouvy či existence zadržovacího práva) uplatněnými až v odvolání.

Přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. nemůže konečně založit ani námitka nesprávnosti posouzení, že žalovaná před uplynutím lhůty nepožádala o prodloužení lhůty z vážných důvodů. Závěr odvolacího soudu, že žalovaná neprokázala provedení tohoto procesního úkonu ve

lhůtě, je totiž závěrem skutkovým, založeným na výsledku šetření podle obsahu spisu. Nejde tedy o řešení otázky právní, tím méně pak zásadního právního významu ve smyslu § 237 odst. 3 o.s.ř.

Protože dovolání směřuje zčásti proti rozhodnutí, proti němuž není tento mimořádný opravný prostředek přípustný, Nejvyšší soud dovolání proti rozsudku odvolacího soudu ohledně nároků na zaplacení 29.085,70 Kč s příslušenstvím, 2.034.305,- Kč s příslušenstvím, 95.504,- Kč s příslušenstvím a na vydání věcí v žalobě vyjmenovaných jako nepřipustné odmítl podle § 243b odst. 5 a § 218 písm. c) o.s.ř.

Ve zbývajícím rozsahu (tj. co do částky 213.953,- Kč s 18% úrokem z prodlení od 30. 6. 2000 do 31. 8. 2000 a s 15% úrokem z prodlení od 1. 9. 2000 do zaplacení) je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. pro nesprávné právní posouzení podmínek pro vydání usnesení podle § 114b o.s.ř. a rozsudku pro uznání podle § 153a o.s.ř., ze stejného důvodu je pak i opodstatněné.

V daném případě totiž z obsahu spisu vyplývá, že v uvedeném rozsahu žaloba i přes několikeré doplňování trpěla co do požadovaného nároku na zaplacení náhrady škody na „úrocích ze zadržovaného majetku“ ve výši 213.953,- Kč neúplností, neurčitostí a nesrozumitelností. Rozhodující skutečnosti jsou zde totiž vylíčeny takovým způsobem, že z něj nelze jednoznačně dovodit, co ve vztahu k tomuto dílčímu nároku tvrdí, a jejich vylíčení je zároveň natolik kusé, že nelze jednoznačně dovodit, jaký skutek má být předmětem řízení, a to především ve vymezení, v čem měla spočívat žalobcem vyčíslená škoda. Žalobce se totiž v podání ze dne 23. 6. 2000 doplněném dne 7. 8. 2000 a dne 19. 12. 2000 domáhal náhrady „škody na úrocích ze zadržovaného majetku za období od 13. 5. 1999 do 30. 6. 2000 ve výši 213.953,- Kč“ s tím, že na opakované výzvy soudu prvního stupně k odstranění vad podání reagoval slovy „soud se zatím s předmětnou žalobou v celém rozsahu ještě náležitě neseznámil, resp. že ještě neměl možnost se s žalobou náležitě seznámit, což je vzhledem ke složitosti případu pochopitelné a tak to rovněž žalobce nadále chápe“. V podání ze dne 26. 3. 2001 pak k nároku ve výši 213.953,- Kč uvedl, že „pouze na zásobách žalobce se žalovaný zmocnil zásob v ceně 1.400.944,06 Kč, což se započítáním statisticky průměrné slevy 25,2% obnáší hodnotu 1.047.943,56 Kč, které částky mohl žalobce docílit prodejem svých zadržovaných zásob“, a že „z důvodu znemožnění nakládat s předmětnou částí zásob nebyl tak ze zásob realizován zisk žádný, zatímco úrokové zatížení a úroková povinnost podnikatelského subjektu trvá i nadále“. Bez ohledu na terminologickou nejasnost (úrok je příslušenstvím pohledávky, nevztahuje se přímo k majetku jako takovému), není takto vymezená škoda dostatečným skutkovým vylíčením tvrzené újmy, neboť (i v souvislosti s dalšími dílčími uplatňovanými nároky) není zřejmé, v čem vlastně tato újma spočívá a zda jde skutkově o případ snížení majetkového stavu žalobce či o jeho nezvýšení, k němuž by jinak za obvyklého běhu událostí došlo. Za tohoto stavu není ani zřejmé, zda v tomto rozsahu nejde o případ zjevné bezdůvodnosti žaloby, která by rovněž byla překážkou pro vydání rozsudku pro uznání.

Z uvedeného vyplývá, že právní názor, z něhož vycházel odvolací soud při posouzení, zda jsou dány podmínky pro vydání usnesení podle § 114b o.s.ř. a rozsudku pro uznání podle § 153a o.s.ř., není ve vztahu k tomuto dílčímu nároku správný. Z hlediska uplatněného dovolacího důvodu podle § 241 odst. 2 písm. b) o.s.ř. je tedy dovolání důvodné, dovolací soud proto rozsudek odvolacího soudu v rozsahu přípustného dovolání zrušil (§ 243b odst. 2 věta za středníkem o.s.ř.), včetně závislých výroků o náhradě nákladů řízení. Protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, byl zrušen i rozsudek soudu prvního stupně a věc mu byla v odpovídajícím rozsahu vrácena k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá o.s.ř.).

Další články:

- [Nájem](#)
- [Ochrana osobnosti \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení a dobré mravy](#)
- [Práva dětí](#)
- [Náklady řízení](#)
- [Odmítnutí dovolání](#)
- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)